

Francesc Ferrer Costa és el degà del Col·legi Oficial de Titulats Mercantils i Empresarials de Girona, organisme que ha impulsat una iniciativa per clarificar la tasca assessora: "Actualment hi ha diverses professions col·legiades que –cada una en la seva especialitat– poden actuar en el món empresarial: titulats mercantils i empresarials, advocats, economistes, graduats socials, gestors administratius. Moltes vegades, però, compartim el nostre treball amb un munt d'intrusos que, sense cap titulació acadèmica oficialment reconeguda, usurpen les funcions que ens són pròpies. Aquest intrusisme, que no és ètic, tampoc no és gens recomanable per al client, que es pot veure perjudicat pel servei rebut. La Llei general d'educació de 1970 va fer desaparèixer les titulacions de perit, professor i intendent mercantil i va crear les diplomatures i llicenciatures en ciències empresarials i en administració i direcció d'empreses. Entre antigues i noves hi ha un munt de titulats que professionalment duen a terme una mateixa tasca, fet que, acompanyat de l'alt grau d'intrusisme, comporta la incertesa dels empresaris que no saben molt bé a qui adreçar-se." Per això, "hem creat la marca registrada d'empresista, denominació que vol agrupar els titulats mercantils i empresarials que assessorem l'empresa." Aquest terme "és paral·lel a les denominacions que es fan servir a altres àmbits culturals com, per exemple, *contador* a l'Amèrica Llatina, *accountant* en l'àmbit anglosaxó o *expert comptable* a França entre d'altres. Nosaltres vam preferir 'empresista' sobre aquestes altres perquè en el nostre país les formes *comptable* i *contador* s'associen només a una part de la nostra tasca. A més, 'empresista' té l'avantatge de fer una clara referència al món de l'empresa, s'escriu de la mateixa manera en català i en castellà i facilita el femení i el masculí." Aquesta iniciativa nascuda al Col·legi de Girona actualment s'està implantant als col·legis restants de l'Estat espanyol: "Denominar-se 'empresista' és una opció voluntària i personal, però exclusiva dels nostres professionals col·legiats. Vam optar per la via voluntària perquè pretenem assolir un consens general a l'hora d'identificar la nostra activitat professional davant dels empresaris i creiem que la imposició hagués tingut un efecte invers. La implantació de la denominació es fa per àmbits col·legials i començà a Girona el mes de juliol de 1999. Les expectatives de suport que projectàrem s'estan complint satisfactòriament: dels 217 col·legiats de Girona –amb 99 exercitants– es varen preveure 80 sol·licituds a mig termini, i 78 ja s'han inscrit en la iniciativa de crear una marca i imatge pròpies. A Barcelona, en tres mesos escassos els empresistes són actualment uns 60." La utilització d'aquest terme "fa referència a un professional dedicat a l'assessorament empresarial en totes les qüestions relacionades amb l'economia de l'empresa, és a dir, la fiscalitat, la gestió, la comptabilitat, el finançament, els temes mercantils, les valoracions, els peritatges que poden tenir efecte davant l'Administració de justícia, la representació davant de les administracions públiques..." També prèvia inscripció al ROAC es pot exercir d'auditor de comptes.

Francesc Ferrer assenyala la importància que el terme 'empresista' hagi estat creat per un col·legi professional perquè "de vegades, es confonen els termes 'col·legi' i 'associació professional'. Els col·legis professionals són corporacions de dret públic creades sota la supervisió de

l'Administració amb la finalitat d'agrupar persones d'una mateixa activitat professional. Per formar-ne part has de tenir la titulació necessària i complir els requisits legals preestablerts. Un cop n'ets membre, t'has de sotmetre a les normes deontològiques que tenen les professions col·legiades. Si no les segueixes, se't pot obrir un expedient disciplinari i pots ser inhabilitat professionalment. Això, sumat al fet que els col·legis imparteixen formació continuada, és una garantia per a les empreses. Els estatuts de les associacions dites de professionals, en canvi, són de redactat lliure, no han de garantir de forma obligatòria les normes deontològiques i, salvant poquíssimes excepcions, en la majoria dels casos s'utilitzen per donar una aparença de legalitat dels intrusos davant els usuaris. Des del nostre Col·legi de Girona, estem treballant per conscienciar l'empresari que contractant professionals col·legiats tindrà qualitat i s'estalviarà temps i diners i perquè eviti caure en mans d'intrusos, que són molt freqüents en la nostra professió." Fins ara "els intrusos solien entrar a les empreses aprofitant-se de la confusió de la gran quantitat de títols i oferint preus baixos. El preu del servei no ha de ser alt ni baix sinó just. Cal explicar que contractar un col·legiat és sinònim de treballar amb una persona que disposa d'una acreditació acadèmica i que es recicla constantment per tal d'oferir un servei de qualitat. Els professionals hem de tenir sempre present l'ètica professional. No hem d'oblidar mai que la nostra feina sempre ha de passar per davant de la factura que se'n deriva. Això sí, tampoc no hem de perdre de vista que els nostres honoraris són una conseqüència de la qualitat del nostre servei." Aquesta ètica és notable en el treball diari dels professionals: "Encara que no és una condició legalment necessària, els auditors acostumen a separar les seves activitats de les de consultoria." També "es pot apreciar en la manera d'actuar dels titulats mercantils i empresarials. A Girona, normalment els despatxos grans gestionen les diferents àrees de consultoria amb departaments especialitzats i amb professionals de cada matèria. Si són gabinets més petits, treballen col·laborant amb altres professionals de col·legis diferents."

En Francesc pensa que l'Administració, en part, ha contribuït a aquesta situació d'intrusisme que és tan negativa per als professionals del sector com per a les empreses: "S'hauria de controlar millor l'accés a les activitats professionals. Per exemple, amb l'antiga llicència fiscal, per desenvolupar una professió per compte propi calia un visat del respectiu col·legi oficial, però aquest requisit va desaparèixer a començament dels anys noranta amb la introducció de l'IAE, ja que Hisenda no demana cap justificació de la capacitat professional del sol·licitant en tramitar l'alta." Aquest no és l'únic problema que l'Administració planteja als professionals: "Les lleis acostumen a ser complicades i a tenir interpretacions diverses. També es modifiquen constantment i tenen un termini d'aplicació immediat. Això provoca que el professional assumeixi un gran risc quan fa les primeres interpretacions." L'empresari és el gran perjudicat en aquesta situació perquè "se sent indefens davant del dinamisme de la legislació. Malgrat que sigui un empresari format, li és impossible de seguir els continus canvis i adaptacions que es produeixen en la legislació."

“Hem creat la marca registrada d’empresista, denominació que vol agrupar els titulats mercantils i empresarials que assessorem l’empresa”

Francesc Ferrer - Girona (Gironès)